

Počet zmínek: 1

[Online: 1](#)

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Vlastní táta mu vpálil, že nemá talent! Natruc se stal králem opery a slavným Jeníkem z Prodané nevěsty

[přejít na web, zobrazit sken](#)

[Online](#), Datum publikace: 03.06.2026 1:00, Datum importu: 03.06.2026 1:13, Zdroj: kvety.cz, Autor: Nikol Kolomazníková, Rubrika: Lidé, Periodicita: Denně, Provozovatel: VLTAVA LABE MEDIA, a.s., Země: CZ, AVE: 40 000 Kč, GRP: 0,03, OTS: 2 354, Celková návštěvnost: 36 614, RU/den: 2 354, RU/měsíc: 18 614

Představte si kluka z učitelské rodiny, co nejraději patlá barvy na plátno. Jenže jeho vlastní táta mu bez obalu vmete do tváře, že žádný velký malířský talent nepobral, a raději ho pošle halekat k pianu. Přesně takhle trapně začal příběh muže, ze kterého vyrostla největší legenda naší opery.

Shodou okolností právě tento měsíc, přesně 4. června, uplyne rovných sto let od chvíle, kdy se tenhle odmítnutý malíř v Kravařích na Hlučínsku narodil. Ivo Žídek pak s vizáží filmového svůdníka a hlasem, co rval srdce z těla, celých čtyřicet let bezkonkurenčně šéfoval jevišti pražského Národního divadla.

Nečekaný zvrat u pianu

Když sedmnáctiletý gymnazista Ivo Žídek poprvé dorazil do ostravské hudební školy k profesoru Rudolfovi Vaškovi, všichni ho automaticky škatulkovali jako barytonistu. Příroda si ale z učebnicových předpokladů udělala dobrý den a klukův hlas se během krátké doby zbláznil a vyskočil do úplně jiných výšin.

Místo temného bručení se najednou vyloupil zářivý, měkký a neobyčejně tvárný lyrický tenor, který měl brzy dobýt republiku. Profesor Vašek dal mladému talentu tak solidní technický základ, že o pouhé dva roky později mladík bez větších okolků podepsal své první profi angažmá v ostravské opeře. VIDEO: Dvořákova Rusalka a závěrečná scéna 1. dějství v podání Iva Žídka a souboru Národního divadla.

Rychlý přesun do Prahy

Šéf ostravského souboru Zdeněk Chalabala okamžitě vycítil, že mu v divadle roste naprostý drahokam, a začal mladého sólistu cpát do těch nejtěžších rolí. Netrvalo to ani tři roky a Žídkův talent přerostl regionální hranice, což samozřejmě neuniklo lanařům z hlavního města, kteří hledali čerstvou krev.

V roce 1948 tak vedla jeho cesta z Ostravy rovnou na naši první divadelní scénu, kde okamžitě zapadl do tehdy se rodící zlaté éry. V Praze se mladý tenorista bleskově vypracoval v absolutní špičku, odzpíval tam úctyhodných tři tisíce představení a spolehlivě si omotal kolem prstu diváky i kritiku.

Fenomenální prodej vlastní nevěsty

Největším životním zářezem Iva Žídka se stala role mazaného, a tak trochu furiantského chasníka Jeníka ve Smetanově Prodané nevěstě. Svou milovanou Mařenku prodal za tři sta zlatých ve více než pěti stovkách repríz a diváci mu pokaždé sežrali i s navijákem to jeho chytré jiskření v očích.

Už jako jednadvacetiletý pěvecký kandrdaš v této roli v roce 1947 v Národním divadle hostoval a po takřka třiceti letech na vrcholu sil s ní oslavil i padesátiny. Legendární a skvěle sehrahou dvojici tvořil s basistou Eduardem Hakenem v roli Kecalá, se kterým se na jevišti špičkovali s naprostou přirozeností a lehkostí.

Lákavé vábení rakouské metropole

Český tenor brzy začal sbírat body také za hranicemi a jako stálý host pravidelně sklízel ovace ve Stuttgartu, Berlíně nebo sousední Vídní. Když mu šéfové slavné Vídeňské státní opery nabídli stálý kontrakt, měl na stole papír, který by z něj v podstatě okamžitě udělal globální celebritu.

Jenže tehdejší režim takové věci neodpouštěl a podpis smlouvy by znamenal okamžitou emigraci a doživotní odloučení od dětí a rodičů. Židek s manželkou doma dlouho obraceli každou korunu a zvažovali všechna pro a proti, ale nakonec vyhrály české kořeny a umělec zvolil bezpečnější variantu dojíždění.

Dokonalá technika pro Janáčka

Židek dráždil zbytek hudebního světa obrovskou muzikálností a nevídanou výdrží, která se v jeho tehdy dost štíhlé postavě brala bůhvíodkud. Dokázal s naprostým přehledem uzpívat náročné party od Mozarta přes Verdiho a Pucciniho až po nekompromisně těžké německé fláky od Richarda Wagnera.

Jeho hlavní doménou ale zůstala domácí klasika, kde zářil jako Dvořákův Princ v Rusalce nebo Ladislav Podhajský ve Dvou vdovách. Naprostý herecký i pěvecký triumf pak předvedl v Janáčkově Její pastorkyni, kde s obrovskou psychologickou přesností zvládl jak roli Števy, tak jeho rivala Laca.

Hlasitý zpěv na náměstí

Když se v listopadu roku 1989 začaly hýbat ledy, slavný zpěvák na nic nečekal a okamžitě se postavil na stranu studentů a demonstrantů. Před zraky celého národa se veřejně vykašlal na tehdejší titul národního umělce a jeho silný hlas pak hřímal státní hymnu z balkonu na Václavské náměstí.

V divokých porevolučních letech pak vyfasoval horké ředitelské křeslo Národního divadla, které celkem úspěšně kormidloval necelé dva roky. Na úplném sklonku své kariéry v roce 1998 převzal prestižní Cenu Thálie za celoživotní mistrovství, která se stala fajn tečkou za jeho divadelní dráhou.

Velké dědictví slavného jména

Mimo záři reflektorů žil tento skvělý umělec naprosto obyčejný život s běžnými starostmi a nikdy se nechoval jako namyšlená primadona. Své pestré životní zážitky nakonec sepsal společně s divadelním historikem Josefem Hermanem do docela vtipné a čtivé autobiografické knížky Jak možná věřit.

Své umělecké geny navíc úspěšně poslal dál, protože oba jeho synové pokračovali v rodinné tradici a skončili u divadelního řemesla. Starší syn Ivo se stal docela uznávaným scénografem a mladší Libor dodnes baví lidi jako sólista v pražském Hudebním divadle v Karlíně.

Smutný odchod do historie

Chlapík, který operu nebral jako upjaté koncertní zpívání, ale dělal z ní živé a živelné divadlo, nakonec z jeviště zmizel až nečekaně rychle. Po krátké a prudké nemoci v Praze 20. května 2003 zemřel, přičemž mu do sedmdesátých sedmých narozenin chyběly pouhé dva týdny.

Od té doby uteklo už třiadvacet let, ale když si dneska pustíte nějakou starou nahrávku, hned pochopíte, proč tehdy lidi šíleli. Tenhle šarmantní a prohnaný Jeník totiž dál žije v desítkách starých televizních záznamů a na zaprášených gramofonových deskách, na kterých má pořád stejnou jiskru.

Vlastní táta mu vpálil, že nemá talent! Natruc se stal králem opery a slavným Jeníkem z Prodané nevěsty

[Nikol Kolomazníková](#) · Dnes v 1:00 · 6 minut ·

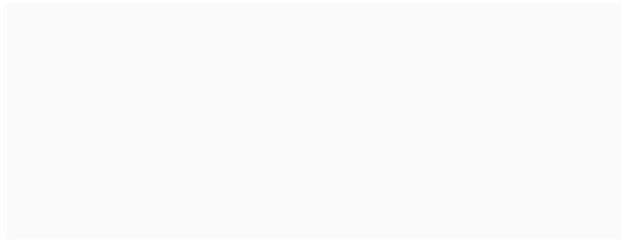

Představte si kluka z učitelké rodiny, co nejraději patlá barvy na plátno. Jenže jeho vlastní táta mu bez obalu vmete do tváře, že žádný velký malířský talent nepobral, a raději ho pošle halekat k pianu. Přesně takhle trapně začal příběh muže, ze kterého vyrostla největší legenda naší opery.

REKLAMA

REKLAMA

Shodou okolností právě tento měsíc, přesně 4. června, uplyne rovných sto let od chvíle, kdy se tehle odmítnutý malíř v Kravařích na Hlučínsku narodil. Ivo Žídek pak s vizáží filmového svůdníka a hlasem, co rval srdce z těla, **celých čtyřicet let bezkonkurenčně šéfoval jevišti pražského Národního divadla.**

Nečekaný zvrat u piana

Když **sedmnáctiletý gymnazista** Ivo Žídek poprvé dorazil do ostravské hudební školy k profesorovi Rudolfu Vaškovi, všichni ho automaticky škatulkovali **jako barytonistu**. Příroda si ale z učebnicových předpokladů udělala dobrý den a klukův hlas se během krátké doby zbláznil a vyskočil do úplně jiných výšin.

Místo temného bručení **se najednou vyloupl zářivý, měkký a neobyčejně tvrný lyrický tenor**, který měl brzy dobýt republiku. Profesor Vašek dal mladému talentu tak solidní technický základ, že o pouhé dva roky později mladík bez větších okolků podepsal své první profi angažmá v ostravské opeře.

VIDEO: Dvořákova Rusalka a závěrečná scéna 1. dějství v podání Iva Žídka a souboru Národního divadla.

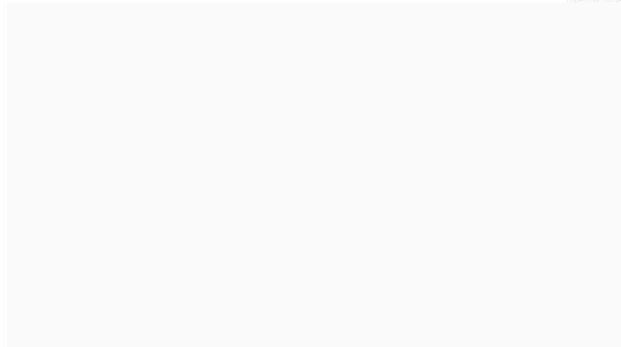

Zdroj: Youtube

Rychlý přesun do Prahy

Šéf ostravského souboru Zdeněk Chalabala okamžitě vycítil, že mu v divadle roste naprostý drahokam, a začal mladého sólistu cpát do těch nejtěžších rolí. **Netrvalo to ani tři roky a Žídkův talent přerostl regionální hranice**, což samozřejmě neuniklo lanařům z hlavního města, kteří hledali čerstvou krev.

REKLAMA

V roce 1948 tak vedla jeho cesta z Ostravy rovnou na naši první divadelní scénu, kde okamžitě zapadl do tehdy se rodící zlaté éry. V Praze se mladý

V roce 1948 tak vedla jeho cesta z Ostravy rovnou na naši první divadelní scénu, kde okamžitě zapadl do tehdy se rodící zlaté éry. V Praze se mladý tenorista bleskově vypracoval v absolutní špičku, **odzpíval tam úctyhodných tři tisíce představení** a spolehlivě si omotal kolem prstu diváky i kritiku.

Lidé

Tenorista Aleš Briscein: Šálu nenosím a potápím se. Rezervaci v restauraci si dávám na jméno Alfréd Novák

4

Fenomenální prodej vlastní nevěsty

Největším životním zářezem Iva Žídka se stala role mazaného, a tak trochu furiantského chasníka Jeníka ve Smetanově **Prodané nevěstě**. Svou milovanou Mařenku prodal za tři sta zlatých **ve více než pěti stovkách repríz** a diváci mu pokaždé sežrali i s navijákem to jeho chytré jiskření v očích.

Už jako jednadvacetiletý pěvecký kandrdaš v této roli v roce 1947 v *Národním divadle* hostoval a po takřka třiceti letech na vrcholu sil s ní oslavil i padesátiny. Legendární a **skvěle sehranou dvojici tvořil s basistou Eduardem Hakenem v roli Kecala**, se kterým se na jevišti špičkovali s naprostou přirozeností a lehkostí.

REKLAMA

Lákavé vábení rakouské metropole

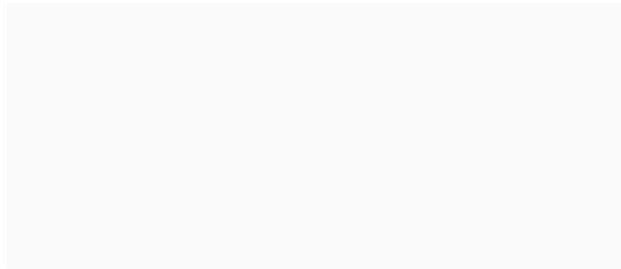
Český tenor brzy začal sbírat body také za hranicemi a jako stálý host pravidelně sklízel ovace ve Stuttgartu, **Berlině** nebo sousední **Vídni**. Když mu šéfové slavné *Vídeňské státní opery* nabídli stálý kontrakt, měl na stole papír, který by z něj v podstatě okamžitě udělal globální celebritu.

Jenže tehdejší režim takové věci neodpouštěl a podpis smlouvy by znamenal okamžitou emigraci a doživotní odloučení od dětí a rodičů. Židek s manželkou doma dlouho obraceli každou korunu a zvažovali všechna pro a proti, ale **nakonec vyhrály české kořeny a umělec zvolil bezpečnější variantu dojíždění**.

Dokonalá technika pro Janáčka

Židek dráždil zbytek hudebního světa obrovskou muzikálností a nevídanou výdrží, která se v jeho tehdy dost štíhlé postavě brala bůhvíodkud. Dokázal s naprostým přehledem uzpívat náročné party od **Mozarta** přes Verdiho a Pucciniho až po nekompromisně těžké německé fláky od Richarda Wagnera.

REKLAMA

Jeho **hlavní doménou ale zůstala domácí klasika**, kde zářil jako Dvořákův Princ v *Rusálce* nebo Ladislav Podhajský ve *Dvou vdovách*. Naprostý herecký i pěvecký triumf pak předvedl v Janáčkově *Její pastorkyni*, kde s obrovskou psychologickou přesností zvládl jak roli Števy, tak jeho rivala Laca.

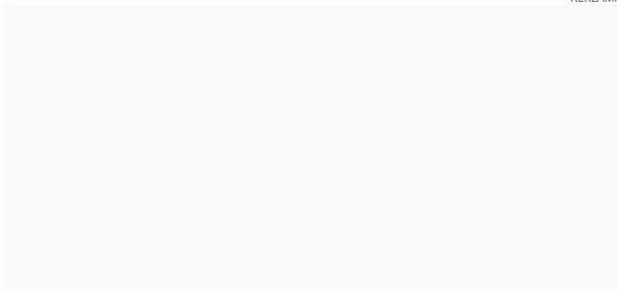
Ivo Židek byl nejen výjimečným pěvcem, ale také výraznou osobností veřejného života, která se aktivně zapojila do událostí sametové revoluce.

Hlasitý zpěv na náměstí

Když se v listopadu **roku 1989** začaly hýbat ledy, slavný zpěvák na nic nečekal a okamžitě se postavil na stranu studentů a demonstrantů. **Před zraky celého národa se veřejně vykašlal na tehdejší titul národního umělce** a jeho silný hlas pak hřímal státní hymnu z balkonu na Václavské náměstí.

V divokých porevolučních letech pak **vyfasoval horké ředitelské křeslo Národního divadla, které celkem úspěšně kormidloval necelé dva roky**. Na úplném sklonku své kariéry v roce 1998 převzal prestižní *Cenu Thálie* za celoživotní mistrovství, která se stala fajn tečkou za jeho divadelní dráhou.

REKLAMA

Velké dědictví slavného jména

Mimo záři reflektorů žil tento skvělý umělec **naprosto obyčejný život s běžnými starostmi a nikdy se nechoval jako namyšlená primadona**. Svě pestré životní zážitky nakonec sepsal společně s divadelním historikem Josefem Hermanem do docela vtipné a čtivé autobiografické knížky *Jak možná věřit*.

Své umělecké geny navíc úspěšně poslal dál, protože **oba jeho synové pokračovali v rodinné tradici a skončili u divadelního řemesla**. Starší syn Ivo se stal docela uznávaným scénografem a mladší Lukáš dokonce hru

poslání svého zasnoubeného manžela sepsal společně s dramaturgickým mistrem Josefem Hermanem do docela vtipné a čtivé autobiografické knížky *Jak možná věřit*.

Své umělecké geny navíc úspěšně poslal dál, protože **oba jeho synové pokračovali v rodinné tradici a skončili u divadelního řemesla**. Starší syn Ivo se stal docela uznávaným scénografem a mladší Libor dodnes baví lidi jako sólista v pražském *Hudebním divadle v Karlíně*.

Smutný odchod do historie

Chlapík, který operu nebral jako upjaté koncertní zpívání, ale dělal z ní živé a živelné divadlo, nakonec z jeviště zmizel až nečekaně rychle. **Po krátké a prudké nemoci v Praze 20. května 2003 zemřel**, přičemž mu do sedmdesátých sedmých narozenin chyběly pouhé dva týdny.

Od té doby uteklo už třiadvacet let, ale když si dneska pustíte nějakou starou nahrávku, hned pochopíte, proč tehdy lidi šileli. Tenhle šarmanťák a prohnanej Jeník totiž dál žije v desítkách starých televizních záznamů a na zaprášených gramofonových deskách, na kterých má pořád stejnou jiskru.

Lidé

Mario Lanza byl korunován králem tenorů. Tušil, že má málo času, zázračný hlas umlkl ve 38 letech

6

Zdroje: ct24.ceskatelevize.cz, cesky.radio.cz, idnes.cz

[Praha](#) [Kravaře](#) [Hlučínsko](#) [Národní divadlo moravskoslezské](#) [Ivo Židek](#) [Opera](#)

Sdílet

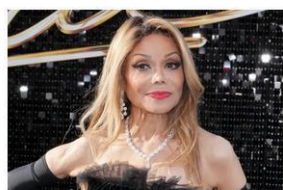
Nikol Kolomazníková

Redaktorka
428 článků

Sledujte nás v Google Zprávách

Doporučené články

Lidé

Nejprve odhodila zábrany v časopise pro pány. Poté zpěvačka propadla plastikám a zničila svou tvář

7

Rady a tipy

HOROSKOP: Vesmír chystá velkou revizi peněženek. Polovina zvěrokruhu zapláče, zbytek čeká zisk

5

REKLAMA